

A XIV. ÉS XV. ORSZÁGOS KAMARAZENEKARI FESZTIVÁL (KŐSZEG, 2006. ÉS 2008.)

Hosszú idő eltelte után került megrendezésre a XIV. Országos Kamarazenekari Fesztivál Kőszegen, 2006. május 26-28. között

Amit egy egész szakma ilyen nagyon vár, az nem is sikerülhet rosszul, ha mindenki kiteszi szívét, lelkét, annak csak öröm lehet az eredménye. Öröm a résztvevőnek, öröm a rendezőnek és természetesen öröm a zsűrinek. Ezen utóbbi elnökeként osztom meg gondolataimat az olvasóval.

Egy ilyen fesztivál a zeneszeretet ünnepe. Nem elsősorban a felajánlott díjak a serkentőek, sokkal fontosabb az együttlét, a megmutatás, az élvezet, a nézzétek, mi ezt is tudjuk hozzáállás. A sok áldozatvállalással született eredmény, aminek legfőbb értelme sok-sok kicsi korlát szisztematikus legyőzése után az együttműzsikálás élményének katarzisa, amiért megküzdött mindenki – egyénileg és közösen is. Madáchi értelemben, a küzdés maga.

Akik tehát eljöttek, azért vállaltak (egy esetekben anyagi) áldozatot, hogy örömben legyen részük. Ilyen értelemben könnyű dolga volt a zsűrinek, mert minden hiányosság, hiba-megjelölés után oda lehetett tenni egy plusz félmondatot: (az említett problémák ellenére), a mutatott teljesítmény minden esetben örömet okozott nekünk.

Ennek figyelembevételével ajánlom olvasóimnak a részletes értékeléseket.

A Kamarazenekari Fesztivál nyitó-együtteseként játszó Kőszegi Vonósok (művészeti vezető: Ágotha Zoltán, hangversenymester Scheer Bernadett) talán nem a leghálásabb feladatot vállalták. Az opus írásakor már a 100. életévéhez közeledő Takács Jenő által a zenekar számára írt Kőszegi percek című darab talán túlságosan is könnyed hangvétele nyilván befolyásolta az előadókat is, mert nem tudták felvenni azt a komoly, fegyelmezett játékmódot, ami a Händel op.6. no.9. concerto grosso előadására jellemző volt. Külön öröm volt hallani a legkülönbözőbb korosztályok játékának összecsiszoltságát, ezen belül a legfiatalabbak részére biztosított (és jól megoldott) szólista feladatokat. Ha sikerül megoldani a zenekar további jó vezetését, még sok örömet fognak okozni az általuk is kinevelt közönségünknek.

A Szekszárdi Kamarazenekar Földesi Lajos vezetésével mindhárom bemutatott darabjában egyenletes, magas színvonalat produkált, így megjegyzéseink a dicséret feltétlen fenntartásával értendők. Telemann A-dúr koncertszvitjében feltűnően sok spiccato-játékmód került alkalmazásra, ilyet az adott korban még nem használtak. Maros Rudolf Quartettino-ja újra megerősítette azt a tapasztalatot, hogy a 6/8 előadása az egyik legnehezebb ritmusképlet az előadók számára. Vivaldi A-dúr

concertója pedig a kiváló összjátékon belül elbírt volna talán egy kicsivel több lélegzetvételt. Mindezek mellett a koncertmester vezetésével minden tag részéről igényes, odafigyelő, egymást is segítő, élvezetes muzsikálást hallottunk.

Az *Arco Kamarazenekar* (művészeti vezető: Victor András és Szabó Tamás) műsor-választása sajnos nem illett a Fesztivál programjába, túlságosan elcsúsztak az arányok a szólista-produkció felé. Haydn C-dúr gordonkaversenye a Zenekar tagja, Bereczky Sámuel előadásában hangverseny-élményt jelentett, bár (szemben a darab alig 40 éves előadási gyakorlatával) kicsit sok, tradicionálisnak tetsző effektust alkalmazott, amelyből kevesebb sokkal többet érne. Sajnos ezt több alkalommal is rákényszerítette a zenekarra, melynek tagjai (lévén szinte csak amatőrök) nagy odaadással, figyelemmel (néha önfeláldozással is) igyekeztek követni őt. Felhívánk tehát Bereczky Sámuel figyelmét, hogy kétségkívül meglévő hangszeres zenei és technikai kvalitásai mellett forduljon alázattal a klasszikus zene előadási követelményei felé is. Victor Máté 3 tánc című darabja valószínűleg még nem teljesen megoldott (de egyáltalán nem reménytelen) feladatot jelentett a zenekarnak, akiket csak dicsérni lehet ügyszeretetéjükért, karmester nélküli produkciójuk vállalásáért. Hiányoltuk viszont a 3 tánc karaktercímét, ami a közérthetőséget jelentős mértékben emelte volna.

A *Budapest-hegyvidéki Kamarazenekar* (művészeti vezető, karmester: Gémesi Géza) szereplése élesen megmutatta, hogy mekkora a különbség karmesterrel, illetve nélküle játszani. A feladatok különbözősége, illetve annak értelmezése mutatja a kérdés lényegét, mennyire lehetek önálló akkor, ha van egy központi akarat is. Ebben az esetben végletes volt a különbség, amit érdemes volna egymás felé közelíteni. Händel op.6. no. 4. a-moll concerto grosso-ja, ha nem is tökéletesen, de azért szépen kidolgozva, a szólisták részéről egységesen, egymásra is figyelve hangzott el. Sári József Mandelájában (vezényelt: Gémesi Géza) már egy kicsit katonásabbnak tetszett a játékmód az előzőekhez képest.

A Gémesi Géza által vonósokra átírt Liszt-arc-képcsarnok darabjai már igazi nagyzenekari hangzási igényt követelnek, ahol viszont szükség lenne az előadásmódok nagyfokú technikai egységesítésére, az erők ügyes beosztására is. A konzultációkon mutatott, erre megnyilvánuló igény mindenképpen megnyugtató jövőképet ígér ennek az egyébként jellemzően amatőr-tagságú együttesnek.

A *Jókai Művelődési Központ Kamarazenekara*, Pápa (vezető: Bódi László, koncertmester: Nagy Tibor) iskolapéldája a nem professzionális kamarazenekarok tagságának klasszikus felállítására: nem zenekari, de főállású zenészek (rendszerint tanárok), ezek növendékei, valamint a már régebben végzett, amatőr szinten tovább muzsikáló más foglalkozású zeneszeretők. Ez a heterogén egyéni felkészültség homogén közösségi munkát igényel, annak minden (különösen idő) faktorával együtt, mely feltételek teljesülése próbaköve minden ilyen típusú együttesnek. Külön vigyázni kell a közösségi odafigyelés azonos mértékére, a zene által nyújtott élmény visszatükröződésére, ez nem azonos az éppen adott technikai feladat megoldásának színvonalával. Bár ki kell emelnünk a II. hegedű szólamvezetőjének minden szempontból példamutató teljesítményét, az előbb említett szempontok érvényesülése még további munkát igényel. Esetenként a helyes műsorválasztás is sokat segíthet. Haydn No. 27-es un. Bruckenthal szimfóniája valószínűleg túl nehéz feladat volt még az együttesnek, pl. a III. tétel indulása minden ismétléskor problémát jelentett, de nem volt teljes a szinkron a fúvós-vonós részek között sem.

Baráz Ádám ősbemutatóként elhangzott Alkony a falu felett c. vonószenekari kompozíciója a zenei kezdések továbbra is fellelhető problémája ellenére (talán az alkalom adta felelősségérzet miatt is) meggyőzően sikerült, ezen kívül lehetőséget adott Nagy Tibornak illúziókeltő hegedűszólója megmutatására.

A *Szarvasi Kamarazenekar* (művészeti vezető: Vas István, karmester: Pechan Zoltán) műsorából Gluck G-dúr szimfóniája hallatán az irányában és karakterében különböző vonások felvetették azt a kérdést, volt-e elegendő próbaidő erre a darabra? Annál is inkább, mert a következő Telemann D-dúr concerto nagyságrendekkel összefogottabb, egységesebb volt, nem kis részben köszönhetően az egész kiváló teljesítményt nyújtó szólista Regős Imre játékának. Itt még arra is szép példákat találtunk, amikor a szólista alkalmazkodott a zenekarhoz.

Bihari kesergője (Bloch József átíratában) sajnos nem volt eléggé karakteres kesergő, egyébként is magyarázatra szorulna a Primitális jelző értelmezése. Zempléni László Románc és dobbantós c. műve érezhetően felvillanyozó hatást tett a Zenekar tagjaira. Reméljük, a szokatlan hangszerelés nem szabgátat az opus további előadásainak.

A *Lavotta János Kamarazenekar* (művészeti vezető: Dombóvári János, karmester: Gergely Péter Pál) szereplése felvetette a kamara szó értelmezésének különbözőségeit. A műsorválasztás végig karmester-orientált játékmódot követelt (egy kicsit hosszú is volt), így hiányoltuk a tagság részéről induló zenei impulzusokat, amit a kvalifikált zenészek magas létszáma egyébként indokolt volna. Bartók 10 magyar népdalából (Weiner Leó átíratában) 4 hangzott el, Farkas Ferenc pedig ennek a Zenekarnak komponálta Lavotta szvitjét. A nagy létszámú zenekar egyenletes színvonalon, egy-egy Lavotta tételt kifejezetten élvezetesen adott elő. Számunkra igazi mérce a nagy sajnálatunkra elmaradt Piccola musica di concerto előadása lett volna. Helyette Mozart Titusának nyitánya már abszolút nagyzenekart igényelt, ami jelentős közönségsikert eredményezett, de felvetette az egész fesztivál felfelbúvulásának kétséges kérdését is.

A *Pécsi Vonósok* (karmester: Győri Kornél, koncertmester: Horvát Ferenc) többségében amatőr muzsikusból álló együttese a bécsi klasszikusoktól a XIX., majd a XX. századi romantikán át a mai magyar zenéből válogatta bár kicsit hosszú, de igényes műsorát. Rögtön meg kell jegyezni, hogy ezeknek az igényeknek nem minden esetben sikerült megfelelni, de helyenként remény látszott arra, hogy a most még megoldatlan részek is javulhatnak.

A műsort indító két Mozart szonáta közül az első (F-dúr K 145) előadása nagyon sok szépet ígért, amíg a második (B-dúr K 212) túl nehéznek bizonyult mind egyéni, mind csapat-technikailag. Respighi Antik táncok és Áriák-jából viszont az Italiana nem érkezett a csizma irányából és az Ária hatott lényegesen meggyőzőbbnek. Grieg Lírikus darabjaiból a Népdal, a Keringő és a Matrórdal hangzott el: az eredetileg igen karakteres különbségek mintha teljesen elmosódtak volna, éppen csak az irányok jelzésére jutott energia. Kocsár Miklós Szvitje már többször megmozgatta az együttes tagjainak fantáziáját, ami nem egyszer átsegítette őket a technikai problémákon és a kétségkívül itt már jelentkező fáradtságon is. A zenekar ügyszeretetének ez a világos bizonyítéka mondatja velünk: fogunk még máskor is találkozni, és ezt kívánjuk is.

Végezetül meg kell köszönnünk a rendezvény támogatói, a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma Közművelődési Főosztálya, a Nemzeti Kulturális Alap Közművelődési és Zenei Szakmai

Kollégiuma, Magyar Művelődési Intézet, Vas Megye Önkormányzata, a KÓTA mellett a rendező *Kőszeg városa* szinte minden apró részletre kiterjedő, önzetlen, szívet-teli munkáját, amely a nyitóhangversenyre meghívott szombathelyi Camerata Pro Musica Zenekartól az esténkénti fesztiválklubokon át a Gálahangverseny díjkiosztásáig tökéletesen működött.

Minden jövőbeli résztvevőnek, minden jövőbeli zsűrinek azt kívánjuk, hogy Kőszeg városa a jövőben is ugyanilyen sikeres Országos Kamarazenekari Fesztiválokat rendezzen.

*

A XV. Országos Kamarazenekari Fesztiválra, ahogyan már a XIV.-re, ismét Kőszegen került sor, azt – a nemes veszprémi hagyományokra építve, azok folytatásaképpen – a Jurisics-vár Művelődési Központ és Várszínház valamint a Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus szervezte, az Oktatási és Kulturális Minisztérium Reneszánsz Programirodája és a Nemzeti Kulturális Alap Zenei Szakmai Kollégiuma támogatásával. Házigazda művészeti együttes: a Kőszegi Vonósok voltak.

A Kőszegre „költözés” ötletét a Kőszegi Vonósok 2003-as veszprémi sikere és a Kőszegen adott, ideális helyszínnek adták. Az első itt megrendezésre került fesztivál visszhangja, az elkötelezett muzsikuskok aktív részvétele és a remek házigazdák, valamint a nagyszerű szervezés igazolta az elképzelést. Nem csoda, hogy ezek után a folytatás mellett tették le a voksot a helyi és a budapesti szervezők, valamint természetesen az együttesek és a szakmai segítők.

Felhívásunkra az ország 10 városából 14 zenekar jelezte részvételi szándékát. Idő-, és pénzügyi kereteink határt szabtak elképzeléseinknek, így az előzetesen regisztrált együttesek közül 10 kamarazenekart állt módunkban meghívni a fesztiválra. A meghívott kamarazenekarok 30 perces programmal mutatkoztak be a fesztiválon.

A versenyprogram a Jurisich Miklós Gimnázium dísztermében került megrendezésre, ahol a tantermek próbahelyiségül és a műhelymunkák helyszínül is szolgáltak. A protokolláris események és a fesztiválklub színhelye a Jurisics-vár volt.

A produkciókat szakértő zsűri értékelt: Kostyál Kálmán hegedűművész, a Liszt Ferenc Kamarazenekar alapító tagja volt a zsűri elnöke, tagjai Devich János gordonkaművész, a Kodály Vonósnégyes alapító tagja, a Zeneakadémia Kamarazene Tanszék egyetemi tanára, Professor emeritus, a Magyar Zeneművészeti Társaság

SZÍN

elnökségének tagja, és Devich Sándor hegedű- és brácsaművész, karmester, zenei szakíró, a Bartók Vonósnégyes alapító tagja és 25 éven át másodhegedűse, 1981 óta a Zeneakadémia Kamarazene Tanszék tanára, professor emerítus.

A programot az NKA Zenei Szakmai Kollégiumán túl támogatja az Oktatási és Kulturális Minisztérium Közművelődési Főosztálya, a Vas Megye Művészetéért Közalapítvány és természetesen Kőszeg Város Önkormányzata. A rendező szervezetek együttműködtek az elmúlt találkozó óta megalakult Magyar Nemhivatásos Kamarazenekepek és Szimfonikus Zenekarok Szövetségével. A rendezvény ideje alatt lehetőséget teremtettünk a kötetlen szakmai találkozásokra az esti fesztiválklub programjában, valamint nagy jelentőséget tulajdonítottunk a műhelymunkáknak, amelyet a jelenlévő szakemberek vezettek. Ez a továbbképzés szintű együttműködés valamennyi résztvevő számára inspiratívnak és gyümölcsözőnek bizonyult.

*

Kőszeg Városa 2008. október 3-5-én immáron másodszer rendezte meg az Országos Kamarazenei Találkozót (ezúttal a XV.), mindannyiunk örömeire nagyon jól, a résztvevők lelkes hangulatát támogatva, egyben beágyazva a 2008-as reneszánsz év műsorfolyamába, amely mind a helyszínek kiválasztásában, mind a dekorációban és a zenei programok választékában is megjelent.

A zsűri számára is örömteli új információ volt, hogy 14 jelentkező zenekar volt, melyek közül hely- és időhiány miatt csak 10-et lehetett fogadni. Jó lenne, ha mindig csak ilyen gondokkal kéne foglalkoznunk...

A találkozó első zenekaraként a *Kőszegi Vonósok* Scheer Bernadett vezetésével, mind témaválasztásban, mind teljesítményben megadták az alaphangot. A város gyönyörű középkori főterén álló zenélő kútjának dallamát dolgozta fel, egyben utalva a reneszánsz évrre is. Corelli F-dúr Concerto grosso-jában (op.6.no.2.) nagyon szép szólista teljesítményeket hallottunk, itt egyedül csak a zenekar színpadon való elhelyezkedésén kellene változtatni. M. Haydn nem is olyan rég felfedezett Notturmo-jában nagyon szép pianókat és menüettet hallottunk, de meg kell jegyeznünk a 4. Presto tétel túl gyors tempóját. Örömteli volt látni a legutóbbi találkozó óta beérett fiatalokat, hallani lehetett a befektetett munka gyümölcsét.

Hát, még ha meghajolni is tudnának a végén!

A *Senza Dirigente Kamarazenekepek* Szőnyi Piccola Introduzione című művével mutatkozott be, melyben rendkívül becsületes amatőr zenélést hallhatunk. Sугár Rezső Rondó-jában a fiatalság vonzó ereje is megszólalt, különösen Balásházi Bálint zongora szólójában. Gluck Boldog lelkek tánca című művében viszont feleslegesnek éreztük a zongora jelenlétét. A műsor további részében a Kájoni Kódex-ből feldolgozott táncok és francia reneszánsz muzsika hangzott el, amelyben igazi örömteli meglepetésünkre tekerő lanttal emelte a hangulatot Bella Péter. Ezúttal már csak a reneszánsz ruházatot hiányolhattuk...(?)

A komáromi *Brigetio Kamarazenekepek*ban a Találkozó egyik legjobb együttesét ismerhettük meg. Corelli F-dúr Concerto grosso-jában nagyon jó volt hallani az együttes kiegyenlített, tiszta hangzását, remek basszusát, látni a kidolgozott, egyforma vonókezelést, amely bizonyára nagymértékben a koncertmester Horváth Györgyi munkáját dicséri. J. Haydn 18. G-dúr Szimfóniájának vonózenekari átírata is meggyőzően hatott, de a lendületes szélő tételek között a Menüett lehetne kissé franciásabb. Nem igazán értettük viszont a műsor végére biggyesztett két darab, M. Bear: Intermezzo-ja és Wieniawski eredetileg két hegedűre írt Tarantellájának vibrafonra írt átíratának a programba vételét. Először hallottuk az együttest, reméljük nem utoljára!

A sátoraljaiújhegyi *Lavotta János Kamarazenekepek* Dombóvári János vezetésével mind a műsorválasztás, mind a szólista produkció és zenekari teljesítmény vonatkozásában a találkozó legkiemelkedőbb teljesítményét nyújtotta. Gluck G-dúr Szimfóniájában a viszonylag nagy létszám mellett is feltűnő volt a második hegedű szólam egységes játéka. Itt érdemes lesz odafigyelni a későbbiekben a harmadik tétel túlhajthatóságának veszélyére. Farkas Ferenc Ária e Rondo all' ungherese-jében viszont feltűnőek voltak a jó tempóválasztások, a szép szólista teljesítmények alatt a kíséret hangerejével kellene csak jobban vigyázni. Már itt érezhető volt az együttes alap-jellege, a 19. századi magyar verbunkos zene kiemelkedő ismerete, amely Doppler Ferenc op. 26-os Magyar fantáziájában csúcsonodott ki. Dombóvári János Imre fuvola teljesítménye, a rendkívül nehéz recitativókban kísérő zenekar összjátéka abszolút hangverseny élményt jelentett. Ezen belül is megemlítendő a II. hegedű – brácsa közötti összjáték és a sokszor nagyon nehéz pizzicato játékmód magas szintű meg-

szólaltatása. Külön öröm volt számunkra, hogy az együttes megfogadta a legutóbbi találkozáson megfogalmazott tanácsainkat!

A gyöngyösi *Musica Mansuetta Kamarazenekar* már a névválasztásával is érdeklődést keltett. Mint kiderült ezt az olasz kifejezést „jól hangzó”-nak lehetne magyarra fordítani, és ennek a névnek a zenekar játéka meg is felelt. Haendel F-dúr Concerto grosso-jában (op.6.no.2.) feltűnő volt az egységes játékmód, a többi zenekarhoz képest idősebb zenészek igencsak fiatalos muzsikálása, mely nyilvánvalóan a koncertmester Matinné Szabó Katalin érdeme. Farkas Ferenc Piccola Musica di Concertója pedig már arra volt példa, hogy milyen sokat segíthet egy valóban jó karmester (ez esetben Ménesi Gergely) teljesítménye az egyébként is jó együttesnek. Az ifjúsági zenekarnak írott darab első tétele valóban fiatalosan szólt, a második tétel eszményien szép indulását is meg kell említenünk, a harmadik tételben szép kivárásokat hallottunk, egyedül a középrész pizzicato játékához illene halkabb arco játékmód. A negyedik tétel bonyolult 5/8 és 7/8 ritmusaihoz viszont már nagyon szükség volt a karmesteri segítségre.

A pápai *JMK Kamarazenekar* Bódi László vezényletével mutatkozott be. Albinoni G-Dur Concertójában sajnálattal hiányoltuk a muzsika örömét, egy kicsit úgy éreztük, mintha a zenekar tagjai egy kötelező feladat teljesítésére vállalkoztak volna. A tételek együtt indítása, az egyéni játék közösgébe illesztése, az egyes szólamok megszólalása (bizonyos esetekben kapkodás) sokszor kívánnivalót hagyott maga után. Papp Lajos Arco-pizzicato vonószekarra c. darabjában is feltűnő volt, hogy a zenekari tagok szeme a kottára ragadt, sem a karmester, sem a lelkes koncertmester – Nagy Tibor – nem tudott ezen a semleges játékmódon változtatni. Nagyon reméljük, hogy az egyébként egyénileg képzett zenészek a legközelebbi alkalommal már igazi "kamara"-zenekart alkotnak.

A *Szarvasi Kamarazenekar* Pechan Zoltán karmester és Vas István koncertmester vezetésével ezúttal is szépen teljesített. Már Druschetzky G-moll Szonátájának harmadik tételében is kiderült, hogy az együttesnek nincsen gyenge pontja. Sibelius Románc-ából mégis sajnálattal hiányoltuk a szerelem érzetét. Vivaldi „La Notte” című fuvolaversenye viszont az együttes szereplésének csúcspontja volt, amelyben jelentős szerepet játszott a szölista Regős Imre kiváló teljesítménye is. A sokfajta zenei

részletből összeálló mű szinte minden nehézségét az éjszaka zenéjétől a fúriák táncáig jól oldották meg.

Glazunov Szláv vonósnégyesének első tételéből csak az igazi piano hangzást hiányoltuk. Hamar Zsolt Három mese című darabjából a pizzicato rész egészen kiemelkedő volt. Örömmel várjuk a következő találkozást!

A *Budapesti Egyetemi Zenekar* 2004 őszén alakult zenekedvelő, hangszeren játszó egyetemisták önszerveződése révén, így tagjai ma is különböző egyetemek nappali tagozatán tanuló amatőr zenészek. Egyedül az egyébként jogász végzettségű koncertmester Déri Tamás tanult a Zeneakadémián Kovács Dénestől. Így tetten érhető rajtuk az ilyen együttesek összes pozitív (pl. egyértelmű közös lelkesedés) és negatív (pl. nagyon is különböző egyéni felkészültség) tulajdonsága is. Egy valóban profi zenésznek ilyenkor mindég figyelembe kell vennie, hogy meddig képes felfelé húzni az amatőröket, és melyik az a határ, ahova szakmai felkészültségéhez képest neki kell leereszkedni. Minden körülményt figyelembe véve is meg kell említenünk azt a hátrányt, amit az együttes fúvósainak a terem nyitott ablaka okozott, hiszen ezeket a hangszereket a hőmérséklet különbség jelentősen elhangelj. Ez sajnos műsorok nyitójában Fauré Pavanejában (op.50.) mindjárt jelentkezett, és megisméltődött Schubert (no.5.) B-dúr Szimfóniájának első tételében, bár véleményünk szerint valószínűleg túlzott igény volt a darab műsorra tűzése is.

Sibelius: Valse Triste-je (op.44.) már rendezettebbnek hatott, különösen szép volt a vége. Kókai Kis verbunkos zené-je volt az együttes legjobb teljesítménye. A darab lendülete az ez alkalommal felduzzasztott együttes játékában is érvényesült. Mégis talán meggondolásra érdemes az a véleményünk, hogy ilyen alkalmakra kisebb együttes jobb teljesítményt tudna nyújtani.

A kritikánkban utolsónak hagyott két kecskeméti zenekar a *GAMF Kamarazenekar* és a *Lakó Sándor Kamarazenekar* értékelését érdemes egymás mellé helyezni, már csak azért is, mert a második szinte az elsőből alakult, így lehetnének egymás konkurenciája is, mégis a két együttes vezetése és tagsága örömteli módon jó viszonyban van egymással.

A *GAMF Kamarazenekar* Kulcsár Erika vezetésével Rózsavölgyi Első magyar társastáncának három tételével mutatkozott be. Érdemes lenne nagyobb figyelmet fordítani a tételek (különösen a

Toborzó) címére, és az ennek megfelelő karakterek kialakítására. Haydn A-dúr Divertimentó-ja (Hob. XII.19.) már felmutatott ilyen erényeket, különösen a második menüett, és a második lassú tétel tekintetében. Grieg Holberg szvit-jének Saraband tétele viszont bármennyire is lassú tétel, azért táncnak kell hatnia. Schubert Ave Maria-ját Bognár Brigitta fuvola szólójával hallottuk, sajnos a darabból készített átirat igénytelenül rövid. Kocsár Miklós Szvit-jének tételei is magukon viselték a karakterek esetlegességét. Az első tétel jó diszpozícióját dicsérni tudjuk, a második tétel sirató jellege viszont nem érvényesült. A harmadik tétel visszatérésének indítására sajnos már kicsit elfáradt a zenekar.

A *Lakó Sándor Kamarazenekar* el tudta viselni, hogy alapító karmestere Palotás József betegsége miatt –meglepő módon – a brácsa szólam első pultjából Róbert Gábor vezette az együttest. Meg kell említenünk, hogy ezt dicséretes módon nagyon ízlésesen, minden részletre odafigyelve, nemcsak az indítások idejét, hanem annak karakterét is pontosan jelezve tette. Haendel III. Vízió Szvit-jét az *Alemande, Bourrée,*

Menuette és *Gigue* tételek képviselték, nagyon jó tempókkal és karakterekkel, bár a *Gigue* közép-részből a fagottot sajnálattal hiányoltuk. Vivaldi D-dúr fuvolaversenyének II. és I. tétele hangzott el, ezúttal piccolo blockflóten, a szólista nevét a részünkre kiadott műsor sajnos nem tartalmazta. Kocsár Miklós Szvit-jének előadása érdekes összehasonlításra adott alkalmat a két együttes között. Az első tétel ezúttal meggondoltabb tempóban hangzott el, a második tétel sirató jellege itt sem érvényesült igazán, a harmadik tétel viszont végig nagy figyelmet keltve aratott zajos sikert a közönség körében.

Utolsó mondatunk annak az öröme a kifejezése, amit a találkozó résztvevőinek egymás iránti kollegiális viselkedése, alkalmanként szeretetének megnyilvánulása jelentett számunkra.

Kívánjuk a következő találkozók zsűrijének, hogy hasonló örömben legyen részük.

A zsűri tagjai Devich Sándor és Devich János nevében is, a zsűri elnöke

Kostyál Kálmán

